

ма. И тъй и тъй вие ма жива закопахте, да не преча никому, то щж азъ да са отрова. За мене вече черната земя прилича!....

— Стой, дъще, сега ми доче нѣщо на ума. Защо себѣ си да отровишь, по-добрѣ тѣхъ истрови, та да си останешъ на рахатъ. То не е мжчно. Хемъ да го направишь.

— Ами ако са угади? Попитала дъщеря ѝ (хората казватъ, че по тѣхъ дни тя ходѣла като вжртоглава овца).

— Не бой са, ти казвамъ, азъ както та науча, ти тъй направи, че горко имъ дошло.

— Знамъ ли азъ, да ли ще направимъ хубаво, отговорила Златка, и стояла та глѣдала майка си като обезумѣна, и ту тъй мислила, ту инѣтъ.

Дордѣто тя мълчала и мислила, майка ѝ грабва четири ейца и отива на нашия селски кржчмаринъ, който има да продава сѣбакви дреболии и цѣрове.

— Аманъ бре Минко, казала тя на кржчмаря, аманъ отъ мишки, по тѣзи дни ще ни изяджтъ и ушитѣ, направиха кжщата ми на ржшето, дѣ подигнешъ се миши дунки, дай ми за 4 ейца мишеморка, да посиия въ дупките имъ, че дано са по истребятъ.

Кржчмаря въ този день претачалъ вино и главата му била малко замаяна, безъ да попремисли, изважда и дава ѝ за четири ейца — четири бучки сюлиментъ (мишеморка). Оттамъ дъртата вѣщица грабнала сюлимента и занася та го дава на дъщеря си, като ѝ казали: „дордѣто мжжъ ти е по тѣзи дни въ гората, иди отъ днесъ и спусни тия четири бучки въ бобенчето, кога довечеръ изсипнешъ боба на суфрата, ти са престори че си сита и остави ги тѣхъ да плюскатъ, та да испукатъ.“ Замаяната Златка отива и направила както ѝ поржчала майка ѝ.

Мржнало са; булката Златка сложила суфрата, сѣднали да вечерятъ: свекрътъ, свекървата, дѣтѣ снахи съ мжжоветѣ си, а дѣцата имъ били си лѣгнали отъ рано. Златка помъ изсипала бѣлия бобъ въ паницата и го сложила на суфрата, ето че са похлопватъ кжщните врата, кога отворили, то Иванъ, комуто хлѣба са свършилъ въ гората, дошелъ си за хлѣбъ. Той билъ много гладенъ.

— Добрѣ, че ви заварихъ на суфрата, казалъ той, като сѣдналъ. Каквото сжмъ гладенъ, салтъ менѣ нема да стигне едно тжрне бобъ.